

lemmer udtalte Godsejer Scavenius ifølge Referatet i „Vendsyssel-Tidende“, „at han ikke vilde være med til at berøve Flauenskjold sit Apotek. Hvis det ikke gik godt, var det vist Indehaverens egen Skyld“. — Jeg skal senere komme tilbage til det Punkt, at det var Indehaverens egen Skyld, idet han selv vedstaar det. — Det andet stedlige Medlem, Kr. Jensen, Try, udtalte, „at han heller ikke vilde være med til at nedlægge Flauenskjold Apotek, men kunde derfor godt gaa med til et nyt i Øster Vraa. Beboerne der paa Egnen skulde dog ikke lide under, at det muligvis vilde skade Sæby Apotek. Hvad Fysikus mente med de politiske Grunde for Flauenskjold Apotek, forstod han ikke; han kendte ikke andre politiske Apotekere end Mikkelsen, Dronninglund, men denne var jo ganske vist ogsaa interesseret i Nedlæggelsen af Flauenskjold Apotek“. Amtsraadet vedtog derpaa uden Afstemning at anbefale Oprettelsen af et nyt Apotek i Øster Vraa, „thi Spørgsmaalet om Nedlæggelse af Flauenskjold Apotek laa ikke for og har ikke foreligget for Amtsrådet“. I denne Afgørelse ligger jo tydeligt nok, at Amtsrådet afgjort er imod Fysikus' Forslag om Nedlæggelsen.

Skønt man efter dette ikke skulde synes, der var nogen Fare, modtog jeg i Sommer en Skrivelse fra Beboere i Flauenskjold-Egnen, hvori de bad mig være opmærksom paa Sagen. Jeg henvendte mig da til den daværende Justitsminister, Bülow, der beroligede mig med at erklære, at Apoteket i Flauenskjold ikke vilde blive nedlagt mod Sogne- og Amtsråds Ønske. Siden da skænkede jeg ikke denne Sag nogen Tanke, før jeg pludselig erfarede, at den nuværende højtærede Justitsminister havde besluttet at nedlægge Flauenskjold Apotek i Henhold til en kongelig Resolution, hvis Ordlyd jeg ikke har set. Denne bureaukratiske og aristokratiske Afgørelse vakte Røre paa Egnen. Jeg siger „bureaukratisk“, fordi der ved Afgørelsen ikke er taget Hensyn til, hvad Beboerne eller de kommunale Autoriteter har ønsket. Saa vidt jeg ved, er de slet ikke blevet spurgt; men der er kun taget Hensyn til, hvad denne Embedsmand, denne Stiftsfysikus, har ment. Og jeg kalder den „aristokratisk“, fordi den særlig vil ramme Smaafolk, som ikke er kørende. Man spurgt om Grunden, og Begivenheden drøftedes ganske naturligt i den stedlige Presse. Et af Regeringsorganerne i Aalborg, „Aalborg Venstreblad“, fremsatte meget højtidelig

den Forklaring, at Nedlæggelsen skete i Henhold til den i Fjor her i Rigsdagen vedtagne Lov om Apotekervæsenet; i Henhold til denne Lov skulde Flauenskjold Apotek nedlægges, medmindre Kommunerne vilde give Tilskud. For en Lægmands Opfattelse synes denne Forklaring lidet holdbar, thi den nævnte Lovs § 3, som man i saa Fald maatte støtte sig paa, lyder saaledes — med Formandens forventede Tilladelse skal jeg læse den op: „Af Apotekerfonden yder Justitsministeriet Landapotekere med personligt Privillegium, hvis Apotek efter godkendt Regnskab ikke giver dem en aarlig Nettoindtægt af 3,000 Kr., bestemt efter Reglerne i § 29, et aarligt Tilskud svarende til 50 Kr. af hvert fulde 100 Kr., som Nettoindtægten mangler i at naa 3,000 Kr. Af dette Tilskud refunderer den Kommune, i hvilken det paa-gældende Apotek ligger, Fonden en Trediedel, dog ikke til de ved denne Lovs Ikrafttræden selvstændigt eksisterende Apoteker“. Om Nedlæggelse staar der intet, og der undtages fra Kommunitilskud de bestaaende Apoteker, altsaa ogsaa Flauenskjold Apotek. Endelig staar der sidst i Loven, at den først træder i Kraft den 1. Januar 1914, altsaa til Nytaar; men hvorledes Ministeren skulde føle sig forpligtet til at handle ifølge en Lov, der først træder i Kraft om nogle Maaneder, forstaar jeg ganske vist ikke. Jeg tillader mig derfor at spørge den ærede Minister, om han tiltræder det nævnte Regeringsblads Forklaring om denne Sag. Jeg tror ikke, han gør det; Ministeren maa henholde sig til en bestaaende Lov, men hvilken? „Aalborg Amtstidende“, som staar paa Beboernes Side — der har jo været Strid om Sagen — fremsætter den Formodning, at Begrundelsen muligvis kan findes i en gammel Forordning af 4. December 1672, hvori det hedder: „Skulde noget Apothek enten i Kjøbenhavn eller andet Steds i disse Riger og Lande komme i nogen mærkelig Brøst og Afgang ved Forsømmelse og ond Syn, da skal Apothekeren have forbrudt sin Bestilling og hans Apothek kasseres, og et andet i dets Sted igen oprettes“. Men det er dog noget vanskeligt for os i 1913 at tro, at vor højtærede radikale Justitsminister har handlet efter denne gamle Forordning fra Sekstenhundrede og Hvidkaal, især da han ikke har anset Apotekerens Forsømmelse eller „onde Syn“ for værre, end at han har givet ham en Apotekerbevilling i Helsingør her paa Sjælland. Men vi vil forhaabentlig, naar Justitsmini-